

Pověst o hradu Věžce - Démophobia

V Druztový u řeky stojí tam hrad
a jednou za války přišel jen tak
voják do hospody a povídá hned:
Půjdeme na Věžku, nesmíme se bát.

Poklady se otevírají,
poklady se dnes otevíraj,
poklady se otevírají
a ty dědku u toho musíš bejt.

Vyšli na Věžku, byla temná noc,
voják vytáh knížku a pomalu čet
a hrad se otevřel, přitom velkéj rámus
to jak ty peníze šly zdola nahoru.

Poklady se ...
a ty dědku teď nesmíš promluvit.

To neznáte starý lidi, jsou někdy jak malý děti.
Jů, hele, to je hnilobčina, takhle to řek.
A hrad se zase zavřel, už bylo po všem
a voják odešel, už se nikdy nevrátil.

Poklady se ...
a ty dědku teď uháněj domů
a pěkně poděkuj,
voják tě chtěl zabít,
to za ty peníze měl tě vyměnit.

A komu že to máš poděkovat?
No přece těm svým nevyváchaným ústům.